

Moskva Kremľ

Major Kirov stál v pozoru, s pohledem upřeným na krvavě rudou zed' za stolem Josifa Stalina.

Stalin majorovu přítomnost několik posledních minut ignoroval a pečlivě zkoumal několik složek, které měl rozložené před sebou – i když si major nebyl jistý, zda je Stalin skutečně čte, nebo se jen baví snahou znervóznit ho.

Když Stalin konečně odsunul dokumenty stranou, měl Kirov už košili celou propocenou.

Stalin se zaklonil v židli, zvedl hlavu a změřil si muže stojícího před sebou klidným, žlutozeleným očima. „Majore Kirove.“

„Soudruhu Staline!“

„Nějaké zprávy o Pekkalovi?“

„Žádné, soudruhu Staline.“

„Jak dlouho už se pohřešuje? Dva roky, je to tak?“

„A tři měsíce. A pět dní.“

* * *

Pekkala se narodil ve městě Lappeenranta v době, kdy Finsko stále bylo ruskou kolonií. Jeho matka, Laponka, pocházela z města Rova-

Jakmile dorazil do tábora, aby si zde odpykal svůj třicetiletý trest za zločiny proti státu, velitel tábora ho poslal do divočiny. Pekkala tu měl dřevařům z gulagu označovat stromy k pokácení – velitel tábora se bál, aby se ostatní vězni nedozvěděli o Finově skutečné identitě. Označovači stromů v Borodoku vydrželi obvykle půl roku. Pracovali sami, bez možnosti útěku, prakticky bez kontaktu s lidmi. Umírali vysílením, hladem a osamělostí. Ty, kteří se ztratili nebo upadli a zlomili si nohu, obvykle sežrali vlci. Označování stromů byl jediný úkol, o kterém se v Borodoku říkalo, že je ještě horší než trest smrti.

Všichni předpokládali, že bude Pekkala po smrti, ještě než skončí zima, vězeň 4745 však vydržel déle než jakýkoli jiný označovač v celém systému gulagů.

Třikrát do roka mu na konci dřevařské cesty nechávali zásoby. Parafín. Konzervy s masem. Hřebíky. Zbytek si musel Pekkala obstarat sám.

Pekkala byl vysoký, s širokými rameny, rovným nosem a silnými, bílými zuby. Oči měl hnědozelené a v zorničkách se mu blýskalo cosi stříbrného, čeho si lidé všimli, jen když se jim zahleděl přímo do očí. Dlouhou tmavou kšticí mu zdobily proužky předčasně zšedlých vlasů a na větrem ošlehaných tvářích mu rychle narostly vousy.

Při cestách lesem s sebou nosil velkou hůl, na jejíž sukovité hlavičce se ježila spousta podkovářských hřebíků. Jediná další věc, kterou měl stále při sobě, byl kbelík červené barvy na označování stromů, jež se měly pokácet. Místo štětce namáčel do šarlatové barvy ruku a otiskl ji na kmen stromu. Většina ostatních vězňů z něj nikdy neviděla víc než tyto přízračné otisky dlaní.

Jen výjimečně ho zahlédli dřevaři, kteří přijeli kácet. Viděli stvoření, které jen stěží připomínalo člověka. S vězeňskou uniformou pokrytou vrstvou červené barvy a s dlouhou hřívou spadající do tvá-

no v bojích v okolí Leningradu. Poté, co několik dní putoval územím obsazeným Němci, dosáhl nakonec bezpečně sovětské linie, kde ovšem ihned dostal příkaz dělat Pekkalovi průvodce zpátky do Carského Sela, bývalého carova letního sídla a zároveň místa bojů, z něhož Stefanov nedávno unikl.

Pekkala měl při své misi zjistit, kde se nacházejí vykládané panely Jantarové komnaty. Jejich cena byla nevyčísitelná, neboť se jednalo o největší poklad Romanovců. Naposledy byly spatřeny pověšené na zdech jedné z komnat Kateřinského paláce.

Původní snaha kurátorů panely sundat a převést do bezpečí na východ od Uralu se setkala s nezdarem. Lepidlo, které drží části jantaru na místě, je staré přes dvě staletí, a příliš zkréhlo, než aby s panely bylo možné hýbat. Vzhledem k tomu, že postupující německá armáda se měla do Carského Sela dostat každým okamžikem, zoufalí kurátoři panely skryli pod vrstvami tapet a mušelínu. Doufali, že Němci uvěří, že jantar byl už odvezen. Na podporu této dezinformace vysílali v sovětském státním rozhlase, který Němci neustále sledovali, že jantar je už v bezpečí na Sibiři.

Nalezení jantarových panelů však bylo jen jedním ze Stalinových rozkazů.

V případě nalezení tohoto pokladu měl Pekkala za úkol obsah komnaty za pomoci výbušnin zničit, a nedopustit tak, aby byly panely převezeny do Německa.

Podle střelce Stefanova v době, kdy s Pekkalou dorazil do Carského Sela, už Němci panely nejenže objevili, ale také je začali skládat na nákladní auto k převozu na železniční zastávku poblíž Vilnius. Pekkala zjistil, že odtud se má pak jantar převést do Královce, kde měl podle Hitlerova nařízení zůstat, než bude možné panely nainstalovat coby součást obří stálé výstavy uměleckých děl, jež měla být zřízena v rakouském Linci.